

Prof. dr hab. Jacek Chądzyński urodził się 20 listopada 1939 roku. Jest związany z Uniwersytetem Łódzkim od 1958 roku. Tutaj w latach 1958–1963 studiował matematykę i uzyskał stopień magistra. W roku 1968 zdobył stopień doktora nauk matematycznych na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Łódzkiego za pracę *O pewnym warunku równoważnym hipotezie Riemanna*, której promotorem był prof. Zygmunt Charzyński. Habilitował się w 1983 roku, również na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Łódzkiego, na podstawie rozprawy *O stabilności odwzorowań holomorficznych*. Tytuł profesora nauk matematycznych otrzymał w 1990 roku.

Od ukończenia studiów prof. Jacek Chądzyński pracował nieprzerwanie na Uniwersytecie Łódzkim na stanowiskach: asystenta (1963–1966), starszego asystenta (1966–1968), adiunkta (1968–1984), docenta (1984–1990), profesora nadzwyczajnego (1990) i profesora zwyczajnego (1990–2014). W latach 1984–1991 pełnił funkcję kierownika Zakładu Funkcji Analitycznych i Równań Różniczkowych Instytutu Matematyki, a w latach 1992–2010 – Katedry Funkcji Analitycznych i Równań Różniczkowych. Był członkiem Komitetu Matematyki PAN (2003–2007), członkiem rzeczywistym ŁTN (1985–2006) i członkiem PTM.

Działalność naukowa prof. Jacka Chądzyńskiego jest związana z funkcjami holomorficznymi wielu zmiennych i geometrią analityczną zespoloną. Jest autorem i współautorem 39 prac. Jego badania leżą w nurcie aktualnie prowadzonych na świecie, a prace zawierają wyniki odkrywcze i wartościowe. Do najważniejszych i inspirujących wyników z jego dorobku należą: oszacowania wykładnika Łojasiewicza (1983), dokładne formuły na wykładnik Łojasiewicza (1988 i 1992), twierdzenia o zbiorach, na których osiągnięty jest lokalny i globalny wykładnik Łojasiewicza (1997) oraz twierdzenia o gradiencie odwzorowania wielomianowego w nieskończoności (2003).

Prof. Chądryński był na półrocznym stażu w Uniwersytecie Moskiewskim im. Łomonosowa na przełomie 1969 i 1970 roku, gdzie uczestniczył we wspólnym seminarium wybitnych specjalistów B. W. Szabata i E. M. Czirki z analizy zespolonej wielowymiarowej i w seminarium światowej sławy A. G. Vitushkina z geometrii algebraicznej. Następnie uczestniczył w wykładach A. Andreottiego z analizy zespolonej w CIME w Bressanone (1973). Dwukrotnie brał udział w Międzynarodowym Centrum Banacha w Warszawie w tzw. semestrach: z analizy zespolonej – prowadzonym przez prof. J. Siciaka (1979) oraz z teorii osobliwości – prowadzonym przez prof. S. Łojasiewicza (1985). Te kontakty zaowocowały wprowadzeniem do badań w Uniwersytecie Łódzkim analizy zespolonej wielowymiarowej oraz geometrii algebraicznej.

W lutym 1980 roku dr J. Chądryński powołał pionierskie seminarium z zespolonej geometrii algebraicznej – dyscypliny popularnej wówczas na świecie, a mało uprawianej w kraju. Tutaj młodzi matematycy, którzy dzisiaj są profesorami, pisali pierwsze prace. Wtorkowe seminarium z czasem (od 1984 roku), po objęciu przez J. Chądryńskiego kierownictwa Zakładu Funkcji Analitycznych i Równań Różniczkowych, stało się seminarium zakładowym, a po zmianach strukturalnych na Uniwersytecie Łódzkim – seminarium katedralnym (1992). Tutaj mieli możliwość poddania się życzliwej krytyce naukowej asystenci referujący przygotowywane rozprawy doktorskie, adiunkci – rozprawy habilitacyjne i inni uczestnicy seminarium przygotowujący swoje wyniki do publikacji.

Równoległe z powołaniem przez J. Chądryńskiego seminarium, od początku lutego 1980 roku cztery zakłady Instytutu Matematyki zaczęły organizować coroczne ogólnopolskie Konferencje Szkoleniowe z Teorii Zagadnień Ekstremalnych. Na każdej konferencji były prowadzone niezależne seminaria odpowiadające dyscyplinom naukowym zakładów organizujących konferencję. Od 1981 roku na tych konferencjach J. Chądryński zaczął prowadzić seminarium z geometrii analitycznej i algebraicznej zespolonej. Od 1997 roku na konferencji pozostało tylko to jedno seminarium prowadzone przez prof. J. Chądryńskiego, a konferencja zmieniła nazwę na następującą: Konferencja Szkoleniowa z Geometrii Analitycznej i Algebraicznej Zespolonej. Do dzisiaj odbyło się 39 konferencji, z czego prof. J. Chądryński był organizatorem lub współorganizatorem 28 i kierownikiem 21. Zyskały one szybko dużą popularność w kraju. Dzięki dyskusjom toczonym na tych konferencjach powstało wiele istotnych wspólnych prac naukowych. Tutaj nawiązała się ścisła współpraca między Uniwersytetem Łódzkim a Uniwersytetem Jagiellońskim, Politechniką Świętokrzyską, Uniwersytetem Mikołaja Kopernika i ostatnio z Uniwersytetem Sabaudzkim w Chambéry. Na tych konferencjach, w przyjaznej atmosferze, mają możliwość wygłaszać

pierwsze referaty studenci i doktoranci na równi z profesorami. Z okazji XXX Konferencji Szkoleniowej z Geometrii Analitycznej i Algebraicznej Zespólonej Rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego prof. Karol Musioł złożył na ręce prof. J. Chądryńskiego Medal Uniwersytetu Jagiellońskiego *Plus ratio quam vis*.

Niewątpliwą zasługą prof. Jacka Chądryńskiego jest powstanie, znanego w kraju i za granicą, łódzkiego ośrodka geometrii algebraicznej i analitycznej zespolonej. Zapoczątkowane przez Profesora badania naukowe z geometrii algebraicznej są z powodzeniem kontynuowane na naszym Wydziale przez prof. T. Krasieńskiego i prof. S. Spodzieję oraz liczne grono ich uczniów. Prof. J. Chądryński wypromował czterech doktorów, był recenzentem w ośmiu przewodach doktorskich, pięciu przewodach habilitacyjnych, pięciu postępowaniach o tytuł profesora oraz w trzech postępowaniach o stanowisko profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego w Uniwersytecie Jagiellońskim. Był też kierownikiem trzech wysoko ocenianych grantów: trzyletniego grantu CPBP i dwóch trzyletnich grantów KBN oraz głównym wykonawcą w kontynuacji ostatniego z tych grantów.

Prof. J. Chądryński w czasie przeszło pięćdziesięciu lat pracy na Uniwersytecie Łódzkim prowadził zajęcia dydaktyczne na kierunkach matematyki i fizyki oraz na ekonomii. Na matematyce prowadził wykłady i ćwiczenia kursowe z analizy zespolonej jednej i wielu zmiennych, z równań różniczkowych zwyczajnych i cząstkowych, z analizy matematycznej oraz wykłady i seminaria z geometrii analitycznej i algebraicznej zespolonej na studiach magisterskich i doktoranckich. Na ekonomii prowadził wykłady z matematyki dla wszystkich kierunków, ćwiczenia z analizy matematycznej na kierunku ekonometrii oraz wykłady z matematyki na ekonomicznych studiach podyplomowych. Na fizyce prowadził ćwiczenia z analizy matematycznej i algebry. Prowadził również seminaria i seminaria magisterskie. Wypromował ponad dwudziestu magistrów głównie po sekcji teoretycznej i studiach indywidualnych. Zajęcia prowadził z dużą precyzją matematyczną i starannością. Studenci wysoko oceniali jego pracę. Przez wiele lat był opiekunem sekcji teoretycznej na kierunku matematyka.

Prof. J. Chądryński jest autorem trzech podręczników akademickich: *Wstęp do analizy zespolonej* (5 wydań: pierwsze w PWN, następne w Wydawnictwie UŁ), *Wstęp do analizy zespolonej. Część II. Funkcje holomorficzne wielu zmiennych* (3 wydania w Wydawnictwie UŁ) i *Wstęp do analizy zespolonej w zadaniach* (2 wydania w Wydawnictwie UŁ). Wszystkie podręczniki zyskały bardzo pozytywne recenzje. Z pierwszego korzystają studenci w większości polskich uniwersytetów. Pozostałe dwa również cieszą się dużą popularnością w innych polskich uczelniach. Oprócz powyższych podręczników prof. J. Chądryński jest

autorem dwóch skryptów z analizy zespolonej (7 wydań) i z równań różniczkowych zwyczajnych. Za pierwszy z nich otrzymał nagrodę ministra.

Znaczący jest dorobek organizacyjny prof. J. Chądzyńskiego na rzecz Uczelni. Był między innymi członkiem Senatu UŁ (1990–1993 i 1996–2005), członkiem Komisji Statutowej (1993–2005), członkiem Komisji Odwoławczej (1993–2010), członkiem Kolegium Dziekańskiego na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii (1990–1993). Ważną rolę odegrał w Senacie UŁ przy zaniechaniu przedwczesnej decyzji o podziale Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi oraz przy zaniechaniu powstania dwóch nowych zamiejscowych wydziałów UŁ w Tomaszowie Mazowieckim. W roku 1991 brał czynny udział w likwidacji przez Senat UŁ instytutów i powrotu do struktury katedralnej. Jako członek Kolegium Dziekańskiego na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii nadzorował powrót do struktury katedralnej na kierunku matematyka i wprowadzenie Instytutu Matematyki jako federacji katedr. W 1996 r. uczestniczył czynnie przy wydzieleniu Wydziału Matematyki z Wydziału Matematyki Fizyki i Chemii.

Profesor działał również społecznie na rzecz Uniwersytetu Łódzkiego. Był między innymi członkiem Prezydium Rady Zakładowej ZNP na UŁ (1996–2000) i delegatem Instytutu Matematyki na WZD NSZZ „Solidarność” (1981). W roku 1977, jako członek Prezydium Rady Zakładowej ZNP, przyczynił się do cofnięcia decyzji o zwolnieniu z UŁ opozycjonisty dra W. Niedźwieckiego.

Był kilkanaście razy wyróżniany nagrodami Rektora za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną. Został odznaczony Złotą Odznaką ZNP, Brązowym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką UŁ, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem UŁ „W Służbie Społeczeństwa i Nauki”, Medalem 50-lecia Uniwersytetu Łódzkiego, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Medalem Universitas Lodzensis Merentibus.

Od 1 października 2014 r. prof. J. Chądzyński przeszedł na emeryturę, ale nadal jest współprowadzącym seminarium katedralnego. Jest też członkiem zespołu redakcyjnego materiałów na kolejne konferencje z geometrii analitycznej i algebraicznej. Był współautorem dwóch publikacji z okazji 70-lecia Uniwersytetu Łódzkiego.

Opracował prof. dr hab. Stanisław Spodzieja
Wydział Matematyki i Informatyki, Uniwersytet Łódzki